

BETTY BLUE

41°C ujutru

- Afrik Simon svira u petak.
- Taj nije umro?
- No, prijatelj, ti loko, Afrik Simon ne može umre.

Prijatelju, toliki su mrtvi. Peter Kovald je mrtav. I Džini Li. Možeš da ih čuješ i danas, ako imaš gramofon. Oni se čuju samo sa gramofona. Zakopali su njihovu muziku tamo.

– Afrik Simon neće umre. Loko, loko, loko Rusija..., uz topao, arapski osmeh i uvrtnje kažiprsta na slepoočnici.

Loko Moskou. Nisam Rus. Izmišljam priče. Lažem. To je moj posao. Dobro ga radim. *Loko?* Ne znam. Moguće. Čini čoveka bezbrižnim. Neodgovornim. Zašto misliš da sam Rus? *Lokomoskou.* Možda sam lokomotiva. Besna lokomotiva.

- Afrik Simon, prijatelj, petak, ne zaboraviš!

Ne zaboravim petak.

Nina Simon. I ona je mrtva.

Nataša spava. Sunce izlazi oko četiri sata. Čudno. Sa terase se vidi more. Tamo ne izlazim. Vrata su na suprotnoj strani sobe. Nataša spava gola. Zbacila je prekrivač sa sebe. Oboje smo goli, neprekidno. Otvorio sam vrata. Mogu da budem go, nema nikoga, siguran sam. Rano je i kasno. Najviše što mogu da vidim je peščana praznina neba, odraz pustinje. Onda se razlije, dok stojim na vratima, i narandžasti zastor pada na poluzavršene betonske zgrade. Blejd Raner. Beton, čelik, hodničke šupljine u masivnim konstrukcijama. Jedno prozorsko okno je osvetljeno. Ima nekog tamo. Hotelsko osvetljenje i dalje radi: tri metalne stabljike za plamteća gnezda na vrhovima. U daljini bregovi.

Nataša sanja.

Pisaću o tebi dok budeš spavala.

Ne znam. Ne bi trebalo da budem junak sopstvenih priča.

Nataša sanja.

In these
Last days
Of total
Dis-in-te-gra-ti-on,
Where every day

Nataša sanja gola,

Is a struggle
Against becoming
An object

Zatvorio sam vrata, tiho, da je ne izvučem iz sna,

Someone else's

Ne želim da gledam bregove u daljini,
Ne želim,

Nightmare.

(op. cit. Peter Kowald with Jeanne Lee – *In These Last Days*, 1988.)

Hotel se zove *Tia*, Setijeva ćerka, sestra Ramzesa Drugog. Ne znam zašto je to važno. Samo nas obaveštavaju, obaveštavaju, obaveštavaju, informišu, informišu, informišu. Nas dvoje smo pobjegli od toga. U hotel koji se zove *Tia*, u zaliv koji se zove *Makadi*, jer sve mora da ima ime, jahte imaju imena žena, *Lejdi Džini*, *Lejdi Nina*, *Lejdi Nataša*. Muž Setijeve ćerke i sestre (starije) Ramzesa Drugog se takođe zvao *Tia*. Besmisleno je, to sa imenima.

Makadi. M. Nataša se budi. *All mine*. M. *Mine*. Moja. Bet Gibbons. M u *Mine*. Pucketavo a meko u isto vreme.

Nataša otvara oči zajedno sa očima sunca. Pozorište senki, na pučini. Kraj predstave.

Moj otac je voleo singl ploče. Stajale su u jednom udubljenju u zidu. Singl ploče i stare fotografije. Afrik Simon, dobro se sećam. Jednom rukom pridržava šešir, u drugoj drži akustičnu gitaru. Smeje se. Divan osmeh, sjajni zubi. *Ramaya*, *Piranha*. Originalna verzija. Narandžasta pozadina, kao zora u Egiptu. Ne znam šta znači *Ramaya*. To je neka karnevalska buka, sećam se. Nije to bila jedina ploča. Fotografije, stotine fotografija. Na jednoj je bio praded. Sed čovek, nekako izmučen, sa opakim brkovima. Ozbiljan tip. Timari konja. *Dva drugara*, crno-bela fotografija. Da nije crno-bela, bio bi to čist Kurbe. Afrik Simon. To mora da je bio neki šarlatan.

Šetali smo sinoć posle večere. Sedeli smo sat vremena u ribljem restoranu i pravili se da jedemo rakove i pijemo lokalno vino. Ovde ne jedemo. Ne jedemo otkako smo pobegli, Nataša i ja. Samo ćutimo i samo smo goli. Lažem da smo pobegli. Niko nas ne traži, samo smo se sklonili. Čak ni moja žena. I ona zna da ću se vratiti. Zna da sam se samo sklonio na neko vreme. Tad, nakon večere (sve vreme smo ćutali i gledali se, za večerom), (da, i držao sam njene ruke, to mi znači), prošli smo kroz hotel. U maloju, mračnoj i zagušljivoj prostoriji plesala su deca. Svakakva deca i svačija deca, svih mogućih uzrasta, boja i osmeha, milioni dece, rekao bih, čitav dečji Vavilon. Plesala i pevala, kreštala na nekakvom jezivom pidžinu. Bila je i ta pesma, nemačka pesma, *Schnappi das kleine Krokodil*, i deca su se jurila okolo, simulirajući podivljalog krokodila razjapljenih čeljusti. *Šnapi, šnapi, šnap* – deca proždiru jedno drugo. Opet, nemački bubnjar Ginter *Bejbi Zomer* rođen je u Drezdenu 1943. Još uvek nije mrtav. Iako je rođen u Drezdenu 1943 (*Ćiju, ćiju, Ći, rekla je ptičica Biliju Pilgrimu*). Ginter Zomer je snimio tu gadnu stvar *Auf Der Elbe Schwimmt Ein Rosa Krokodil*. Ta stvar, ako se ne varam, nema nikakve veze sa Šnapijem. A ni sa mojim ocem, onim sa singl-pločama. On je mrtav. Odavno.

Posmatrali smo dečiju igru, a Nataša je pitala da li možemo da idemo.
Mogu samo da ti pišem. I da ti namažem leđa.

Onda smo nastavili šetnju i ćutanje. Bilo je oko deset i bili smo kod montažnog restorana u kom se tek završila roštilj-zabava. Bilo je tužno, osvetljenje je bilo tužno, kao u napuštenom luna-parku, ljudi su odlazili, tek nekoliko parova je plesalo. Pevač, smešan tip sa smešnim akcentom je pevao isključivo stare hitove, Elvis, sedamdesete, seli smo na stazu pokraj restorana, nije nam palo na pamet da bismo mogli da zauzmemo mesto za nekim od praznih stolova. Onda su svi negde nestali, a mi smo ustali i prišli plesnom podijumu. Zagrllili smo se i gledali u oči. Nekoliko stvari kasnije prišao sam pevaču.

- Nema nikoga. Zbog čega i dalje svirate?
- Plaćeni smo do ponoći. Vi ste tu. Plešite.
- O čemu pevaš?
- O jednoj ženi. Uvek samo o njoj. Kako se zove tvoja žena?
- Nataša.
- Ruskinja Nataša?
- Ne. Samo Nataša.
- Nataša.

Povukao sam je i ušli smo u bazen. Oko tri sata, mislim. Ogroman bazen, nepregledan. Ušli smo u njega obučeni. Ljubili smo se. Plitak bazen, ne dublji od metar i po. Obećao sam joj da ćemo biti tihi, da ćemo biti najtiši i ušao sam u nju. Naslonio sam je na ivicu bazena i ulazio u nju. Voda, svuda oko nas.

Jednom davno je pitala

- Zašto me tako zoveš?
- Zato što si sva plava.
- Ona je luda, u tom filmu. Beatris Dal. Znaš?
- Da. Ja sam takav. Ti si to samo zbog boja. Zbog prostranstva.

Afrik Simon je, rođen 17. jula 1976, pevač, muzičar i zabavljač iz Mozambika. Bio je veoma popularan u periodu od 1975. do 1980. Išao je na turneje po Sovjetskom Savezu, Poljskoj, Istočnoj Nemačkoj, Čehoslovačkoj. Rođen je u Kini, otac mu je bio Brazilac, a majka iz Mozambika. Kada je imao devet godina, preminuo mu je otac. Tako piše u Vikipediji, što je isto kao da piše u Bibliji. Još piše da Simon govori nemački, engleski, portugalski, francuski i razne afričke jezike. Žena mu je Ruskinja. Pišu još neke stvari, ali mi se ovo učinilo kao najvažnije kad je Afrik Simon u pitanju.

Jednom davno je rekla

- Taj film boli.

Onda je ćutala.

– Ima knjiga. Zove se *Čaj u Sahari*. Ne zove se tako. Lažu. Zove se *Shelltering Sky*. Ta knjiga boli.

Little Buddha, Cool Sexy Nights, Dance the night away in the hottest bar on Red Sea Coast. Dogovorili smo se da idemo tamo. Gola ženska tela, komešanje kroz neon, crvena, mnogo crvene. Čekao sam da izađe iz kupatila, oblačila se. Ništa se nije dešavalo. Plakala je unutra. Bio je četvrtak. Glasno je plakala. Zaključala se i nisam mogao da uđem. Legao sam na krevet, raskopčao se i pogasio svetla. U subotu se vraćamo.

There is a great joy

In being

On the way.

(op. cit. Peter Kowald with Jeanne Lee – *In These Last Days*, 1988)

Skoro sam zaspao, kad sam se suočio sa plavim iz njenih očiju, negde, u mraku. Mazila se, čuo sam, prevlačila je rukama po sebi, stajala je negde ispred mene i mazila se preko kratke, svilene spavačice. Okretala se, spustila jednu bretelu, podigao sam se sa kreveta.

- Ne smeš da mi priđeš.

Vratio sam se unatrag, kao da me je nešto zalepilo za vlažnu, mirisnu posteljinu, pridržavala je grudi.

- Ne smeš da me dodirneš, đubre,

Zavukla je ruku u gaćice i plakala glasno,

– Ne dam ti,

A noć se ugušila u plavom.

Svitalo je kad je pala na krevet. Tresla se, iscrpljena, i ležala preko mene. Tiho je pevala. *My baby just cares for me*. Ti si mačka?, pitao sam. Plava, luda mačka. Kad je zaspala, prošaptao sam kako ne znam da li ću umeti da napišem kraj ove priče. Sanjala je i nije čula.

Bio je petak, bili smo na plaži, krenuo sam po piće i sreo Afrik Simona. Nastupao je te večeri. Prepoznao sam ga, i pored činjenice da je bio tridesetak godina stariji, i nisam mogao da prestanem da gledam ka njemu.

– Matori, znamo se odnekud?

– Znamo, odavno.

– Izgledaš kao neko čije nozdrve su upamtile dobru prašinu. Dopadaš mi se, i na prvi pogled. Vidi, matori, sad sam u Ekvatorijalnoj Gvineji, doveo sam neke zle kučke odande. Videćeš večeras. Probaćeš. Na moj račun. Izgledaš kao dobar tip.

Nataša je prilazila, zadržao sam se bez razloga.

– Matori, promumlao je Simon, čini se da si prilično srećan. Vodi računa, matori, pazi šta ćeš s tim. Vodi računa o svojoj sreći. To je sve što stari pas Simon ima da ti poruči.

Uveče smo krenuli na svirku. Pokušavao sam da objasnim Nataši šta Afrik Simon peva, imitirao sam ga i smejali smo se zajedno. Onda smo plesali pred ogledalom, a ja sam netaleantovan plesač, neprekidno sam je gazio, i ponovo smo se smejali.

Na recepciji je preko plakata koji je najavljivao nastup Afrik Simona stajala traka sa natpisom *cancelled*. Zaspao je popodne, rekao je tip na recepciji, i nije se probudio. Srce nije izdržalo, rekao je.

Vratili smo se i tucali čitave noći u velikom kupatilu.

Kad je zaspala, otvorio sam vrata, i gledao ka onom jednom osvetljenom prozorskom oknu na nedovršenoj zgradi. Stajao sam, sve dok pokraj naše sobe nije prošla žena sa dvoje male dece i zbunjeno me pogledala. Shvatio sam da sam go.

– Izvinjavam se, samo sam proveravao koliko je stepeni.

– 41, odgovorila je i pobegla.

Zatvorio sam vrata.

Poslednje što je ostalo je ovo: subota, pred polazak, i dalje smo na plaži, onda krećem ka sobi da spakujem stvari (Nataša kaže da ne bi to izdržala). Otključavam, čuje se voda u kupatilu, pomislim kako smo zaboravili na vodu, otvaram vrata. Mladić vrišti i pokriva se rukama, kupatilo je puno isparenja Natašine kupke i šampona. Sobar, koji zna da pre podne nismo u sobi, i koji koristi priliku. Uhvaćen na delu. Ulazim unutra, miriše na Natašu. Izvinjava se, muca. Prilazim mu.

Grlim ga i dugo drhtimo.